

Som-hi!

“Recordau sempre la vostra força i que cada època requereix noves respostes”

Willy Brandt

Miquel Iceta

@MiquelIceta

Les paraules de Willy Brandt són especialment escaients en el procés de preparació i celebració del Congrés extraordinari del PSC els propers dies 18 i 19 de desembre. És un Congrés on es produirà un relleu en la Primera Secretaria i la direcció del PSC. Una etapa més en la nostra història col·lectiva.

El 19 de juliol de 2014, en un altre Congrés extraordinari, vaig ser elegit primer secretari del PSC. Eren temps ben convulsos, internament i en la política catalana. Molta gent s'encaparrava a donar el PSC per amortitzat. Alguns potser confonien els seus desitjos amb la realitat. El PSC era i és imprescindible per assolir els objectius d'unitat civil i justícia social que estan en els seus orígens. Però molts, de forma interessada, anunciaven a tort i dret, de forma tan prematura com equivocada, la nostra defunció política.

Vàrem ser capaços de superar aquella difícil situació i finalment hem aconseguit tornar a ser el primer partit de Catalunya. I aquest ressorgiment no ha estat per casualitat ni tampoc fruit d'un lideratge concret. I per això convé no oblidar el perquè d'aquesta capacitat de resiliència. En la meua opinió han estat les nostres conviccions, el caràcter col·lectiu i democràtic del nostre projecte, la fortalesa de la nostra organització i la fidelitat a les nostres arrels i la nostra història les raons profundes de la represa del projecte polític del socialisme català. Cal recordar-ho sempre, i especialment en moments de dificultat.

És moment de retre homenatge a tots aquells i aquelles que en els moments més crítics van mantenir-se fidels i units al voltant de les nostres idees, a aquells i aquelles que en un context de dificul-

tats van decidir remar a contracorrent, sovint en entorns hostils. Penso en els nostres regidors i regidores, en els i les nostres militants a pobles petits que van patir l'assenyalament i l'assetjament d'aquells que no sols estaven convençuts d'estar en possessió de la veritat, sinó que van decidir que els seus objectius requerien liquidar políticament el PSC. Afortunadament van ser molts i moltes els que van ser capaços de superar la incomprensió i el foc creuat dels que pensaven que el futur de Catalunya passava per dividir radicalment el nostre poble. D'entre ells i elles també convé fer esment a la militància de la Joventut Socialista de Catalunya, que va contribuir a l'esforç de represa.

En aquest moments vull expressar el meu reconeixement i la meua profunda gratitud a tants i tants militants, coneguts alguns, anònims la majoria, que van donar suport a la crida que vaig fer en el Congrés extraordinari del 2014: “Endavant, socialistes!”, “Endavant, socialistes!”, “Endavant, socialistes!”. Així, repetint-ho tres cops, vaig acabar la meua intervenció de cloenda fent una apel·lació al combat.

Era el moment d'abandonar posicions defensives i de passar a l'ofensiva. I així va ser, molt lentament, però amb total determinació. Ens vàrem posar dempeus, vàrem defensar amb fermesa les nostres conviccions: dividir Catalunya i separar Catalunya d'Espanya, ni ho volíem ni pensàvem remotament que fos quelcom de positiu pel nostre poble. Mentre uns negaven el nostre catalanisme, d'altres ens consideraven sospitosos de connivència amb el secessionisme. Hem estat capaços de desmentir uns i altres. Perquè les nostres raons eren i són poderoses.

Vàrem saber alertar dels riscos de la deriva independentista, dient la veritat, mostrant capacitat de resiliència i d'anar contra corrent. No vàrem voler callar davant del que consideràvem un error monumental. L'error de trencar la legalitat, de dividir el país, de crear falses expectatives, de minimitzar els obstacles i els costos, com va fer l'independentisme. De

“L'encertem sempre quan decidim mirar enfora, sense limitar-nos a la contemplació del nostre melic o la cerca de la nostra comoditat.”

forma insistent vàrem oposar-nos tant a l'immobilisme com al trencament, defensant permanentment el diàleg entre els catalans. Des de les nostres conviccions més profundes, amb fermesa, amb cohesió interna i amb una estreta col·laboració amb el PSOE.

No vull ni pensar en com haurien anat les coses si no haguéssim comptat amb la cooperació i la sintonia amb el procés de renovació del PSOE encapçalat per Pedro Sánchez, que va mantenir sempre el seu compromís amb el diàleg i la perspectiva d'una transformació federal de l'Estat de les Autonomies, en el solc de la Declaració de Granada de 2013, posteriorment enriquida per la Declaració de Barcelona de 2017 que portava el títol “Pel catalanisme i l'Espanya federal”. Del compromís de Pedro Sánchez amb el diàleg n'és bona prova la constitució de la taula pel diàleg demonitzada pels sectors més radicals d'un cantó i l'altre.

Vàrem haver de fer front a la consulta il·legal de 2014, a l'aprovació el setembre de 2017 de les mal anomenades “lleis de desconexió”, a la celebració del referèndum il·legal de l'1 d'octubre, a la il·lusòria i fallida declaració unilateral d'independència i les seves conseqüències polítiques (aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola) i penals. Unes con-

seqüències que vàrem contribuir a reduir amb els indults aprovats pel Govern d'Espanya amb l'objectiu de facilitar un procés de diàleg. Una decisió valenta i amb altura de mires, que nosaltres vàrem plantejar abans que ningú.

En aquest període vàrem haver d'afrontar les eleccions municipals de 2015 i 2019, les eleccions generals de 2015, 2016 i 2019 -dues convocatòries-, les eleccions europees de 2019 i les eleccions al Parlament de 2015, 2017 i 2021.

Sento vertigen en intentar resumir el que ha estat l'etapa 2014-2021, en la que, no ho oblidem, vàrem afrontar també una important crisi interna del PSOE i també una greu crisi en les relacions entre PSC i PSOE causada pel vot contrari dels diputats i diputades del PSC al Congrés dels Diputats a la investidura de Mariano Rajoy, mentre el PSOE va decidir abstenir-s'hi.

I de camí, vàrem canviar la seu central del partit, de la vella i estimada seu del carrer Nicaragua al Casal Socialista Joan Reventós del carrer Pallars.

Mentre recordo tots aquests esdeveniments no puc deixar d'agrair les successives direccions del partit, les direccions de les Federacions i Agrupacions, que van contribuir amb el seu suport al guiatge d'un projecte sotmès a tantes tensions. Sense els nostres quadres orgànics i els nostres representants a les institucions la travessa no hauria pogut arribar de cap de les maneres a bon port. I com la relació de les persones a qui devem tant seria interminable, em disculpareu si només cito Salvador Illa, Eva Granados i As-

sumpta Escarp en representació de tots.

Podem estar satisfets de la feina feta, recordant sempre que el seu sentit últim és el millor servei a la societat catalana. L'encertem sempre quan decidim mirant enfora, sense limitar-nos a la contemplació del nostre melic o la cerca de la nostra comoditat. Per això vaig proposar el relleu en la nostra candidatura a la presidència de la Generalitat. Els catalans i les catalanes van ratificar a les urnes l'encert d'aquella decisió. I procedir ara al relleu a la Primera Secretaria del partit és també la decisió més encertada. Espero que així ho ratificarà el Congrés extraordinari del partit. Perquè la nostra feina és ben lluny d'haver acabat. Som-hi!

Miquel Iceta és ministre de Cultura i Esport del Govern d'Espanya.